

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ «ΚΛΕΜΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ»

«Στηριζόμενο στην πλοκή του και προκαλώντας το ενδιαφέρον με στοιχεία τρόμου και παραψυχολογίας, αυτό το θρίλερ είναι λιγότερο του τύπου “ποιος το έκανε” και περισσότερο μια εξερεύνηση χαρακτήρων και κινήτρων... Όσοι αγαπούν τα περιπετειώδη αστυνομικά μυθιστορήματα και τα θρίλερ, καθώς και οι θαυμαστές των μυθιστορημάτων του Thomas Harris με πρωταγωνιστή τον Χάνιπαλ, θα το ευχαριστηθούν».

Library Journal

«Θα κρατάτε την ανάσα σας καθώς ο αγωνιώδης εφιάλτης θα κλιμακώνεται».

Evening Telegraph

«Ζωηρή και έξυπνη γραφή... ένα καλό ανάγνωσμα».

Gulf News

«Ένα αδυσώπητα αγωνιώδες και τρομακτικό θρίλερ».

Tess Gerritsen

«Γεμάτο εκπλήξεις και σκοτεινές σκιές».

Booklist

«Κορυφαίος αφηγητής. Ετοιμαστείτε να ξενυχτήσετε».

James Ellroy

«Ο Μοντανάρι υφαίνει μια μαγευτική ιστορία».

Lisa Gardner

«Αίμα, βία, διεστραμμένα άτομα, τρόμος, ανατροπές... Τι να μη σ' αρέσει απ' όλα αυτά;»

Daily Sport

Έργα του συγγραφέα που εκδόθηκαν
στη σειρά BELL Best Seller:

Τα Κορίτσια του Ροζάριου

Οι Θεοί της Σάρκας

Ανελέητος

Ο Συλλέκτης

Η Ηχώ του Κακού

Κλεμμένες Ψυχές

RICHARD
MONTANARI

ΚΛΕΜΜΕΝΕΣ
ΨΥΧΕΣ

Μετάφραση: Σταύρος Νικολάου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Stolen Ones*

Copyright © Richard Montanari, 2013

Για την ελληνική γλώσσα:

© 2015 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ

Μετάφραση: Σταύρος Νικολάου

Επιμέλεια: Κατερίνα Ασήμου

Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Άγγελος Αναστασιάδης

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-507-079-3

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 1079

Για τον συγγραφέα

Ο Ρίτσαρντ Μοντανάρι γεννήθηκε στο Κλίβελαντ του Οχάιο. Ταξίδεψε πολύ στην Ευρώπη, έζησε ένα διάστημα στο Λονδίνο κάνοντας περιστασιακές δουλειές και, επιστρέφοντας στις ΗΠΑ, εργάστηκε για τη *Chicago Tribune*, την *Detroit Free Press*, τους *Seattle Times* και πολλά άλλα έντυπα. Με το πρώτο του μυθιστόρημα, *Deviant Way*, το 1996, απέσπασε το On-Line Mystery Award πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα. Σήμερα τα μυθιστορήματά του εκδίδονται σε περισσότερες από είκοσι πέντε χώρες. Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε τον ιστότοπό του, richardmontanari.com

Για την Αμάντα, την Τζίνα και τη Μισέλ

Ex tenebris lux

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΡΑΓΜΑ που είδε ο κυνηγός ήταν η σκιά, μια μακρόστενη σιλουέτα πάνω στο γαλαζωπό χιόνι, κοντά σε μια συστάδα από σφεντάμια στη μέση του λιβαδιού.

Ήταν μέσα Μαρτίου, το λυκόφως έπεφτε βαθύ και η γη δεν είχε παραδώσει ακόμη στο κυνήγι τα πλάσματά της, ούτε η νύχτα τα θηράματά της. Σίγουρα όχι αυτού του μεγέθους.

Ο κυνηγός προχώρησε προσεκτικά, ενώ η κρούστα του παγωμένου εδάφους έτριζε κάτω απ' τις μπότες του. Η κοιλάδα αντילάλησε τον ήχο και δεν άργησε να ακουστεί η απάντηση από ένα φωλιασμένο χαροπούλι, μια θρηνητική ικεσία που θύμιζε στον κυνηγό το κορίτσι, τη νύχτα που όλα άλλαξαν.

Το βουνό βυθίστηκε στη σιωπή.

Καθώς ο κυνηγός σίμωνε στα δέντρα, η σκιά εμφανίστηκε πάλι, έγινε ένας άντρας —ένας μεγαλόσωμος άντρας—, που τώρα δεν απείχε ούτε δέκα μέτρα.

Ο κυνηγός προσπάθησε να υψώσει τη βαλλίστρα του, αλλά του ήταν αδύνατο να σηκώσει τα χέρια του. Άλλη μια φορά είχε παραλύσει με τέτοιο τρόπο, πριν από χίλιες άγρυπνες νύχτες, τον καιρό που φορούσε ένα χρυσό σήμα στο στήθος, τότε που ήταν κυνηγός ανθρώπων. Εκείνη τη νύχτα λίγο είχε λείψει να πληρώσει γι' αυτή την αδυναμία με τη ζωή του.

Ο μεγαλόσωμος άντρας προχώρησε σ' ένα σημείο που λουζόταν από το φεγγαρόφωτο και ο κυνηγός είδε το πρόσωπό του για πρώτη φορά ύστερα από τρία χρόνια.

«Ω Θεέ μου», είπε ο κυνηγός. «Εσύ».

«Το βρήκα».

Στην αρχή ο κυνηγός νόμιζε ότι ο άλλος μιλούσε κάποια ξένη γλώσσα. Τόσο πολύς καιρός είχε περάσει χωρίς να ακούσει άλλη φωνή από τη δική του. Οι δύο λέξεις δεν άργησαν να φτάσουν στη μνήμη του. Προσπάθησε να τις αποδιώξει, να απαλλαγεί από τη δύναμή τους, αλλά οι λέξεις είχαν ήδη αρχίσει να εισχωρούν στο παρελθόν του, στην ψυχή του.

Ο κυνηγός άφησε το όπλο του να πέσει, γονάτισε κι άρχισε να ουρλιάζει.

Πριν περάσει πολλή ώρα, το φεγγάρι τυλίχτηκε ξανά στις σκιές και οι κραυγές του κυνηγού έγιναν άνεμος.

ENA

1

ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΣΑΝ ΣΚΙΑ, κινείται στην πόλη κάτω απ' την πόλη, διασχίζοντας αυτούς τους άδειους, σκοτεινούς διαδρόμους όπου νεκρές ψυχές μουρμουρίζουν και οι εποχές δεν αλλάζουν.

Τις μέρες περιφέρεται στην πόλη που βρίσκεται από πάνω. Είναι ο άνθρωπος με το κουρελιασμένο παλτό στο λεωφορείο, ο άνθρωπος με την γκριζα φόρμα του εργάτη, ο άνθρωπος που κρατά την πόρτα για να περάσεις, αγγίζοντας με ένα δάχτυλο το γείσο του κασκέτου του αν είσαι γυναίκα, γέρνοντας ελαφρά το κεφάλι του αν είσαι άντρας.

Κάτι στον τρόπο του θυμίζει αλλοτινούς καιρούς, κάτι τυπικό και συγκερατμένο. Δεν είναι ευγένεια ούτε αβρότητα, ούτε θα μπορούσε κανείς να το πει κοσμιότητα –αν και οι περισσότεροι άνθρωποι που τον γνώριζαν θα σχολίαζαν, αν τους ρωτούσες, τους εκλεπτυσμένους τρόπους του.

Τις νύχτες είναι που βλέπει τα κατάβαθα της ανθρώπινης αχρείότητας και αναγνωρίζει τον ίδιο του τον εαυτό. Τις νύχτες είναι που διασχίζει εκείνον το λαβύρινθο με τους πέτρινους διαδρόμους και τα φτωχικά δωμάτια, μάρτυρας μυστικών συναντήσεων σε διακριτικά υπόγεια. Τις νύχτες είναι που τριγυρνάει στη στοά των ονείρων.

Το όνομά του είναι Λούθερ.

Την πρώτη φορά που σκότωσε άνθρωπο ήταν δώδεκα ετών.

Από τότε δε σταμάτησε να σκοτώνει.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΩΡΑ αυτό το χειμωνιάτικο πρωινό, πέντε μέρες προτού το έδαφος αρχίσει να τρέμει κάτω απ' τον όγκο των γιγάντιων μηχανών, ο άνθρωπος αυτός περιμένει στην ουρά στο Σίτι Φρες Μάρκετ της Γουέστ Όξφορντ Στρητ.

Η ηλικιωμένη γυναίκα στέκεται μπροστά του. Εκείνος παρατηρεί τα ψώνια της: πέντε κουτιά ζελέ με διάφορες γεύσεις, ένα λίτρο αραιή κρέμα γάλακτος για καφέ, φιδές, ένα βάζο φιστικοβούτυρο.

Οι τροφές του καρκίνου, σκέφτεται.

Στην πλάτη του πουλόβερ της γυναίκας υπάρχει μια τρύπα και από μέσα ξεχωρίζουν νήματα. Μέσα από την τρύπα ο άντρας διακρίνει ένα σκίσιμο στο ύφασμα της μπλούζας της. Είναι στο σημείο που η γυναίκα έκοψε την ετικέτα, ίσως επειδή της προκαλούσε ερεθισμό στο δέρμα. Τα παπούτσια της είναι στιβαρά, στρογγυλά στις φτέρνες, με σφιχτοδεμένα κορδόνια. Τα νύχια των χεριών της είναι καθαρά και κοντοκομμένα. Δε φοράει κοσμήματα.

Εκείνος την παρατηρεί καθώς η γυναίκα ελέγχει προσεκτικά κάθε καταχώριση στην οθόνη της ταμειακής μηχανής, χωρίς να συνειδητοποιεί ή, μάλλον, αδιαφορώντας για το γεγονός ότι καθυστερεί την ουρά. Ο άντρας θυμάται αυτό το γνώρισμά της, αυτή την επιμονή. Όταν ολοκληρώνεται η συναλλαγή, η γυναίκα παίρνει τις σακούλες με τα ψώνια της και κάνει μερικά βήματα προς την έξοδο, ενώ ταυτόχρονα εξετάζει την ταμειακή απόδειξη για να βεβαιωθεί ότι δεν την έκλεψαν.

Ο άντρας την παρατηρεί εδώ και χρόνια, βλέποντας τις ρυτίδες να σκάβουν το πρόσωπό της, τις κηλίδες του χρόνου να εμφανίζονται στα χέρια της, τα αρθριτικά να μετατρέπουν το βάδισμά της σε ένα αργό σύρσιμο των ποδιών. Αυτό που κάποτε περνούσε για αρχοντιά, μια υπεροψία που δεν άφηνε περιθώρια για οικειότητα ή γνωριμία σε οποιοδήποτε επίπεδο, τώρα έχει γίνει ένα ξεκούτιασμα, βλοσυρό και κακότροπο.

Πλησιάζοντας στην έξοδο, η γυναίκα αφήνει κάτω τις τσάντες και κουμπώνει το παλτό της. Ο ψηλός άντρας πίσω της δεν είναι ο μόνος που την παρατηρεί.

Ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι στέκεται κοντά στο αυτόματο μηχανήμα ενοικίασης βίντεο της Ρεντ Μποξ –χασομερώντας, παρατηρώντας, αναζητώντας κάποια ευκαιρία.

Όταν η γυναίκα σηκώνει τις σακούλες της, η πιστωτική της κάρτα πέφτει στο δάπεδο. Εκείνη δεν το παίρνει είδηση.

Το αγόρι το αντιλαμβάνεται.

TRÄUMEN SIE?*

Ναι.

Πού είστε;

Στο Ταλίν. Στην Παλιά Πόλη.

Τι χρονιά είναι;

1958, δεκαεννιά χρόνια από το τέλος της πρώτης ανεξαρτησίας, χωρίς κανέναν μπουσουλ. Σε πέντε μέρες έχουμε Χριστούγεννα. Τα τρόφιμα είναι λιγοστά, αλλά τα φώτα εξακολουθούν να δίνουν λίγη χαρά.

Πού θα πάτε;

Στο Λάνεμα. Θα συναντήσω κάποιον.

Ποιος είναι αυτός ο κάποιος;

Ένας τυφλός, ένας Γερμανός της Βαλτικής. Είναι κλέφτης. Κυνηγάει τους ηλικιωμένους, που έτσι κι αλλιώς έχουν λιγοστά πράγματα. Έκλεψε κάτι από ένα φίλο κι εγώ απόψε θα το πάρω πίσω.

Πώς είναι δυνατόν; Πώς μπορεί ένας τυφλός να κάνει τέτοιο πράγμα;

Ακόμη δεν ξέρει ότι είναι τυφλός.

Ο ΛΟΥΘΕΡ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ διακριτικά τον κλέφτη από μακριά καθώς κατηφορίζει στη Γουέστ Όξφορντ Στρητ, στρίβει στη Μάρστον Στρητ και μετά κατευθύνεται νότια. Πολλά από τα κτίρια σ' εκείνο το θλιβερό και έρημο τετράγωνο είναι σφραγισμένα με σανίδες, εγκαταλειμμένα.

Πριν φτάσουν στην Τζέφερσον Στρητ, ο κλέφτης χώνεται σ' ένα σοκάκι και σπρώχνει μια πόρτα με τον ώμο του.

Ο Λούθερ ακολουθεί. Όταν πέφτει η σκιά του στον τοίχο απέ-

* «Ονειρεύεστε;» στα γερμανικά. (Σ.τ.Μ.)

ναντι από τη σπασμένη πόρτα, ο κλέφτης τον παίρνει είδηση. Γυρίζει απότομα, τρομαγμένοι.

Είναι μόνοι τους.

«Έχεις κάτι που δε σου ανήκει», λέει ο Λούθερ.

Ο κλέφτης τον κοιτάζει απ' την κορφή ως τα νύχια, υπολογίζοντας το ύψος και τη δύναμή του, ψάχνοντας να δει το φούσκωμα που θα δείχνει ότι κουβαλάει πιστόλι. Δε βλέπει τέτοιο φούσκωμα κι έτσι παίρνει θάρρος. «Κι εσύ ποιος στο διάολο είσαι;»

«Είμαι απλώς ένας άγνωστος κουρελής».

Ο κλέφτης ρίχνει μια ματιά στο άνοιγμα της πόρτας και μετά ξαναγυρίζει στον Λούθερ. Τον αναγνωρίζει. «Σε θυμάμαι. Ήσουν στο μαγαζί».

Ο Λούθερ δε λέει τίποτε. Ο κλέφτης κάνει ένα βήμα πίσω. Δεν είναι αμυντική η κίνησή του, μάλλον υπολογίζει την απόσταση.

«Τι θες, φίλε;» ρωτάει. «Έχω δουλειά».

«Τι δουλειά;»

«Να μη σε νοιάζει, καριόλη». Το δεξί χέρι του κλέφτη πηγαίνει αργά προς την κωλότσεπή του. «Μπορεί και να σε ξαφρίσω. Μπορεί και να σε σακατέψω, μαλάκα».

«Ενδεχομένως».

Το χέρι προχώρησε μερικά εκατοστά ακόμη προς την κωλότσεπη. Τώρα ο κλέφτης έδειξε κάποια νευρικότητα. «Σαν γαμώ το κέρατό μου μιλάς, ρε μεγάλη. Από πού είσαι;»

«Από παντού κι από πουθενά. Από κάτω ακριβώς απ' τα πόδια σου».

Ο κλέφτης κοιτάζει κάτω, λες και η απάντηση θα μπορούσε να βρίσκεται εκεί, λες και θα μπορούσε ξαφνικά να ξεπροβάλει ένας ταξιδιωτικός οδηγός Μπέντεκερ με σημαδεμένη τη σελίδα.

Όταν σηκώνει πάλι το βλέμμα του, βλέπει τον άνθρωπο που στέκεται μπροστά του να βγάζει το παλτό του, να παίρνει έναν τσόχινο σκούφο από την πίσω τσέπη του και να τον φοράει. Αυτό που μόλις πριν από λίγες στιγμές ήταν κάτι το αξιοπερίεργο ξαφνικά γίνεται κάτι άλλο, κάτι βγαλμένο από εφιάλτες. Τα μάτια του κλέφτη σαρώνουν τον άγνωστο —το κουρελιασμένο καφέ κοστούμι, τα ξεφτισμένα μανίκια, τις κακοραμμένες τσέπες, το κουμπί που λείπει. Τους λεκέδες από αίμα.

Με μια επιδέξια κίνηση ο κλέφτης βγάζει από την κωλότση-πη ένα ημιαυτόματο πιστόλι, ένα μαύρο εννιάρι Χάι-Πόιντ. Πριν προλάβει να το στρέψει προς τον Λούθερ, εκείνος του το πετάει από το χέρι με ένα χτύπημα και τον ρίχνει με δύναμη κάτω.

Έχοντας εξουδετερώσει τον κλέφτη, ο Λούθερ αφήνει να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα και μετά απομακρύνεται μερικά βήματα και πιάνει το πιστόλι. Ελέγχει το γεμιστήρα και φέρνει μια σφαίρα στη θαλάμη. «Τι σκόπευες να κάνεις μ' αυτό;» ρωτάει.

Ο κλέφτης ακόμη δεν έχει ξελαχανιάσει. Όταν τα καταφέρνει, λέει: «Τίποτα».

Ο Λούθερ τοποθετεί το πιστόλι σε μια ζύλινη παλέτα κοντά στα πόδια του.

«Το όνομά μου είναι Λούθερ», λέει. «Νομίζω πως είναι σημαντικό να το θυμάσαι».

Ο κλέφτης μένει σιωπηλός.

«Σου το λέω αυτό επειδή γνωρίζω εκ πείρας ότι αυτό που συμβαίνει εδώ πέρα θα σημάνει μια καμπή στη ζωή σου, θα είναι μια ιστορία που θα επαναλάβεις πολλές φορές και ο κόσμος θα σε ρωτάει: “Πώς λεγόταν εκείνος ο άνθρωπος;”».

«Δε χρειάζεται να ξέρω ποιος είσαι».

«Πρόκειται απλώς για το όνομά μου», λέει ο Λούθερ. «Όχι για το ποιόν μου».

«Πάρε ό,τι έχω, άνθρωπε. Δεν εννοούσα αυτό που είπα προηγουμένως. Δε σκόπευα να σε σκοτώσω».

Ο Λούθερ γνέφει καταφατικά. «Θα σου κάνω μια ερώτηση. Όταν κοιμάσαι τη νύχτα, ή όταν παίρνεις έναν υπνάκο το απόγευμα ύστερα από ένα ιδιαίτερα καλό γεύμα, ονειρεύεσαι;»

«Τι πράγμα;»

«Είναι μια απλή ερώτηση. Ονειρεύεσαι;»

«Δε... ναι. Ονειρεύομαι».

«Κάποιοι λένε ότι δεν ονειρεύονται, αλλά η αλήθεια είναι ότι όλοι βλέπουμε όνειρα. Αυτό που θέλουν να πουν είναι ότι συχνά δε θυμούνται τα όνειρά τους».

Ο Λούθερ διασχίζει το δωμάτιο και γέρνει στον πέρα τοίχο. Ο κλέφτης ρίχνει μια ματιά στο πιστόλι πάνω στην παλέτα. Τα μάτια του του λένε ότι δεν πρόκειται να τα καταφέρει.

«Θα σου δώσω ένα παράδειγμα», λέει ο Λούθερ. «Ξέρεις πώς μερικές φορές, όταν ονειρεύεσαι, το όνειρο ξεκινάει σαν ένα πράγμα και μετά, με τρόπο μαγικό –αφού τα όνειρα ανήκουν στ' αλήθεια στη σφαίρα της μαγείας–, γίνεται κάτι άλλο; Κάτι διαφορετικό;»

Ο κλέφτης παραμένει σιωπηλός.

«Στο όνειρο είσαι ένας φημισμένος ταυρομάχος, ας πούμε. Βρίσκεσαι στην αρένα με το θηρίο και χιλιάδες θεατές να σε ζητωκραυγάζουν. Ανεμίζεις τη μουλέτα σου, το κόκκινο πανί, και ετοιμάζεσαι να δώσεις το θανατερό χτύπημα με το ξίφος σου.

»Και τότε, ξαφνικά, έχεις την ικανότητα να πετάξεις, να μετεωριστείς ψηλά πάνω απ' το πλήθος, να ρίξεις τη σκιά σου στην περιοχή, να γευτείς το αλάτι της θάλασσας. Αυτό στο οποίο θέλω να καταλήξω είναι ότι τέτοια όνειρα είναι δύσκολο να τα αφήσεις πίσω σου. Για τους περισσότερους από εμάς είναι μεγάλη απογοήτευση το ξύπνημα, το να αποποιηθούμε τέτοιες θεϊκές δυνάμεις μόνο και μόνο για να ανακαλύψουμε ότι εξακολουθούμε να είμαστε απλώς ο εαυτός μας. Ότι εξακολουθούμε να είμαστε φυλακισμένοι σ' αυτό το θνητό σαρκίο».

Ο Λούθερ κάνει μερικά βήματα προς την πόρτα, ρίχνει μια ματιά στο σοκάκι και συνεχίζει.

«Όταν έφυγα από το σπίτι μου σήμερα, η κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε δεν ήταν δικό μου όνειρο. Υποψιάζομαι, όμως, ότι ήταν δικό σου».

«Όχι, φίλε», απαντάει ο κλέφτης. «Δεν ήταν. Άσε με μόνο να...»

«Κι όμως έφερες μαζί σου αυτό το τρομακτικό όπλο».

«Το έχω για προστασία».

«Από ποιον; Από γριές γυναίκες με πιστωτικές κάρτες;»

Ο κλέφτης κοιτάζει τα χέρια του. «Δεν είχα σκοπό να τη χρησιμοποιήσω».

«Καταλαβαίνω», απαντά ο Λούθερ. «Με την ευρύτερη έννοια, πιστεύω ότι αυτό είναι αλήθεια. Και αυτός είναι ο λόγος που μπορεί τελικά η κατάληξη να είναι καλή για σένα».

Τα μάτια του κλέφτη φωτίζονται ξανά. «Τι πρέπει να κάνω;»

Ο Λούθερ πάει κοντά του και κοντοκάθεται. «Υπάρχει ένα όνειρο για έναν τυφλό. Το ξέρεις;»

Ο κλέφτης κουνάει το κεφάλι του αρνητικά.

«Λένε ότι, αν δεις έναν τυφλό στα όνειρά σου, σημαίνει ότι υπάρχει μια αλήθεια για το άτομό σου που αρνείσαι να αποδεχτείς, ή ότι έχεις χάσει το δρόμο σου στη ζωή. Πιστεύω ότι αυτό ισχύει για σένα».

Ο κλέφτης αρχίζει να τρέμει.

«Βρίσκομαι εδώ για να σε βοηθήσω να βρεις το δρόμο σου, Γιάακ Μάνικ».

«Ποιος είναι αυτός;»

Ο Λούθερ δεν απαντά. Πιάνει το πιστόλι του κλέφτη και μετά βάζει το χέρι κάτω απ' το σακάκι του και βγάζει ένα μακρύ μαχαίρι με κοκάλινη λαβή.

«Όχι», λέει ο κλέφτης. «Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό».

«Έχεις δίκιο. Γι' αυτό θα το κάνεις εσύ στον εαυτό σου. Θα βγάλεις τα μάτια σου, όπως χειρίζεται ο ταυρομάχος το ξίφος του, και με αυτό τον τρόπο τελικά θα βρεις το φως σου».

«Είσαι θεοπάλαβος, άνθρωπέ μου!»

«Αυτό δεν το καθορίζουμε ούτε εσύ ούτε εγώ», λέει ο Λούθερ. Βρίσκει ένα λαδωμένο κουρέλι στο πάτωμα και το δίνει στον κλέφτη. «Για το αίμα».

«Όχι. Δεν μπορείς...»

«Λοιπόν, το εγχείρημα είναι πολύ λεπτό. Απαιτείται πολύ μεγάλη προσοχή. Αν χώσεις το μαχαίρι πολύ βαθιά, σίγουρα θα κόψεις το οπτικό νεύρο, αλλά μπορεί να καρφώσεις το μετωπιαίο λοβό σου. Αν το κάνεις εσύ, υπάρχει πιθανότητα –αρκετά μεγάλη πιθανότητα, όπως το αντιλαμβάνομαι– να ζήσεις. Αν το κάνω εγώ, φοβάμαι ότι δε θα ζήσεις. Δεν μπορώ να κάνω την επιλογή για λογαριασμό σου».

Ο Λούθερ σηκώνεται.

«Βλέπεις εκείνο το παλιό ημερολόγιο στον τοίχο πίσω μου;» ρωτάει.

Ο κλέφτης κοιτάζει προς τα κει. Ένα κιτρινισμένο ημερολόγιο κρέμεται από ένα καρφί. Ιανουάριος 2008. «Ναι».

«Βλέπεις τις 15 Ιανουαρίου;»

Ο κλέφτης γνέφει καταφατικά.

Χωρίς άλλη λέξη, ο Λούθερ κάνει γρήγορα μεταβολή και τραβάει τη σκανδάλη, πετυχαίνοντας στο κέντρο το μικρό τετράγωνο

με τον αριθμό 15. Έπειτα στρέφεται πάλι προς τον κλέφτη, του δίνει το μαχαίρι, από τη μεριά της λαβής, και μετά απομακρύνεται.

«Πες μου, λοιπόν. Ποιο όνειρο διαλέγεις;» ρωτάει. «Να ζήσεις πολλά χρόνια ακόμη τυφλός ή να πεθάνεις σ' αυτό το φρικτό μέρος;»

Ο Λούθερ πιάνει τη διαπεραστική μυρωδιά των ούρων καθώς ο νεαρός τα κάνει πάνω του. Μέσα στην ψύχρα εκείνου του δωματίου χωρίς θέρμανση, ατμός αρχίζει να βγαίνει από τα μπατζάκια του.

«Αν... αν το κάνω αυτό, δε θα με σκοτώσεις;»

«Όχι», απαντά ο Λούθερ. «Έχεις το λόγο μου». Ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του. «Αλλά πρέπει να το κάνεις μέσα στα επόμενα τριάντα δευτερόλεπτα. Από κει και πέρα, δεν μπορώ να σου δώσω καμιά υπόσχεση».

Ο κλέφτης παίρνει μια βαθιά ανάσα, αφήνει τον αέρα να βγει σε τέσσερις πέντε κοφτερές ριπές. Με αργές κινήσεις, γυρίζει το μαχαίρι προς τον εαυτό του.

«Δεν μπορώ να το κάνω!»

«Είκοσι πέντε δευτερόλεπτα».

Ο κλέφτης αρχίζει να κλαίει με λυγμούς. Το μαχαίρι τρέμει στο χέρι του καθώς το φέρνει πιο κοντά στο πρόσωπό του. Σηκώνει το άλλο χέρι του για να το σταθεροποιήσει και κοιτάζει τη λάμα όπως θα κοίταζε κανείς ένα φλεγόμενο ροζάριο, έναν άβακα όπου είχαν καταχωριστεί όλες οι αμαρτίες του.

«Είκοσι δευτερόλεπτα».

Ο κλέφτης αρχίζει να προσεύχεται.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά σου».

«Δεκαπέντε δευτερόλεπτα».

«Ευλογημένη συ εν γυναιζί».

«Δέκα δευτερόλεπτα».

«Και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου».

«Πέντε δευτερόλεπτα».

Τη στιγμή που η αιχμή της λεπίδας τρυπάει το αριστερό του μάτι, απέξω σταματάει με θόρυβο το τρένο της SEPTA* των 11:05, μεταφέροντας είκοσι έναν επιβάτες. Ο ήχος του ατσαλιού πάνω

* Οργανισμός Συγκοινωνιών Νοτιοανατολικής Πενσυλβάνια. (Σ.τ.Μ.)

στο ασφάλι και το ξεφύσημα των υδραυλικών συστημάτων καταπίνουν τα ουρλιαχτά του κλέφτη.

Όταν το μαχαίρι πέφτει από το χέρι του κλέφτη, υπάρχει μόνο η σιωπή.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ —που λεγόταν Εζεκιέλ Ριβέρα «Τσεκ» Μάρκες— ανέκαθεν πίστευε ότι, όταν ερχόταν ο θάνατος, θα τον συνόδευε ένα έντονο λευκό φως ή ο ήχος από τις ψαλμωδίες αγγέλων. Όταν η μητέρα του πέθανε στα τριάντα ένα της σε ένα νοσοκομείο οστεοπαθητικής στο Κάμντεν του Νιου Τζέρσι, αυτό ήθελε να πιστεύει ο Εζεκιέλ. Ενδεχομένως όλα τα οχτάχρονα παιδιά αυτό θέλουν να πιστεύουν.

Για τον Τσεκ Μάρκες η στιγμή δεν έφτασε καθόλου με τέτοιο τρόπο. Ο θάνατος δεν ήταν ένας άγγελος με μακρύ χιτώνα.

Ο θάνατος ήταν ένας άντρας με κουρελιασμένο καφέ κοστούμι.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΩΡΑ ο Λούθερ στέκεται στο δρόμο απέναντι από το σπίτι της ηλικιωμένης γυναίκας. Την παρατηρεί καθώς εκείνη σκουπίζει τα πεσμένα φύλλα από τη βεράντα της. Απορεί πόσο μικροκαμωμένη είναι τώρα και πόσο μεγαλόσωμη του είχε φανεί κάποτε.

Ο Λούθερ ξέρει ότι την επόμενη φορά θα τη δει μέσα στην κρεβατοκάμαρά της, στο στολισμένο με σούρες και γεμάτο με μια γλυκερή μυρωδιά μπουντουάρ της με την ξεκολλημένη ταπετσαρία και τα ποντίκια και τα διάφορα φάρμακα. Τότε θα ξαναβάλει την πιστωτική κάρτα στο πορτοφόλι της.

Τις μέρες που έρχονται τίποτε δεν πρέπει να είναι εκτός τόπου. Όλα πρέπει να είναι όπως πάντα. Ο Λούθερ δεν είχε περιλάβει τον κλέφτη στα σχέδιά του, αλλά αν η πιστωτική κάρτα της ηλικιωμένης γυναίκας έλειπε, αυτό μπορεί να άλλαζε τα πάντα. Μπορεί να σήμαινε ότι θα άρχιζαν να εξετάζουν εξονυχιστικά την προτελευταία μέρα της γυναίκας.

Ο Λούθερ έχει ήδη επισκεφθεί το σπίτι της. Κάθισε τρεις φορές στα κάτω πόδια του κρεβατιού της ενώ εκείνη κοιμόταν ανήσυχα,

κυνηγημένη από δαίμονες που μόνο με τη φαντασία του μπορούσε να δει. Ίσως να ήταν και ο ίδιος ένας από εκείνους τους δαίμονες. Ίσως η γυναίκα ξέρει ότι, σαν θα έρθει η ώρα της, εκείνος θα είναι που θα το κάνει.

Στο τέλος, πάντα κάποιος έρχεται.